

Εἰς ἄκραν μιὰν γαλήνη
 ἢ γῆ μὲ καταπίνει.
 Ὁ ἥλιος φύσει πυρρός,
 σ' ἐμένα ἔγινε ψυχρός,
 κί' ἀντί νὰ μὲ πυρώνῃ
 θαρρῶ πῶς μὲ παγώνει.
 Ζητῶ σιὸν ποταμὸν νερόν,
 τὸν βρίσκω παρευθὺς ξηρόν,
 ἀντί νεροῦ βρίσκ' ἄμμο·
 πέτε με τί νὰ κάμω.
 Στῆν θάλασσα πατῶ ξηρά,

βονὰ καὶ δάση φοβερά·
 καρὰβι ποῦ νὰ πλεύσῃ ;
 πανὶ ποῦ νὰ δουλεύσῃ ;
 Ἐμεταβλήθηκε τὸ πᾶν,
 ὅλα ἀνάποδα μὲ πᾶν·
 φαίνεται ἀποστασία
 πῶς εἶναι σιὰ στοιχεῖα.
 Ὅλα ἐπάνω μου ὁρμοῦν,
 καὶ τ' ἄψυχα μὲ πολεμοῦν.
 Λοιπὸν στῆν τύχη μένει
 ἢ κρῖσις μου νὰ γένη.

Εἰς ἓν ἄλλο ποίημά του καταφαίνεται πλήρως τὸ γλωσσικὸν κρᾶμα, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμίλησα :

Ὅποια πέτρα κῆ ἂν σηκώσω
 πρέπει νὰ τὸ μετανοιώσω·
 Γιατί βρίσκω νέτο σκέτο
 τῆς ψυχῆς μου τὸ σεκρέτο. . .

Ἀπὸ λόγου μου ταραῖει,
 καὶ Ἀμὰν ὄλο φωνάζει.
 Κῆ ἂπ' τοὺς ἄλλους κάμνει χάξι
 μήτε κὰν τοὺς κάμνει νάξι. κτλ.

Πλὴν τῶν τοιούτων ποιημάτων ὁ Ἄλεξ. Κάλφογλου ἔγραψε καὶ ἕτερόν τι μακρὸν στιχούργημα, τὸ ὁποῖον διεσώθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἠθικὴ Στιχουργία» καὶ ἴσως μᾶλλον ἀτελὲς (910 στίχοι δεκαεξασύλλαβοι, ὁμοιοκατάληκτοι).

Τὸ στιχούργημα τοῦτο, πλήρης πεζολογίας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ τρομακτικῶς πολύλογον ἔχει ὡς θέμα τὴν περιγραφὴν τῆς κοινωνικῆς μᾶλλον καταστάσεως τῆς Ρουμανίας κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας τοῦ 18ου αἰῶνος· καὶ ἡ περιγραφή αὕτη παρουσιάζει τὰ πάντα εἰς τὴν παραδουνάδειον χώραν ὡς τρομερὰ καὶ ἀπαίσια· «πανταχοῦ ψεῦδος, ἀπάτη, ἐπιτορκία, δεκασμός, παντελὴς ἀσέβεια, ἀφιλία, φιληθονία, ἐσχάτη τῶν ἠθῶν διαφθορὰ καὶ ἐν συνόλῳ εἰπεῖν, τὸ πᾶν ἐν Βλαχία μυριόμορφον τέρας!» Ὑπὸ τὴν ἐποψιν λοιπὸν ταύτην, τὴν πληροφορικὴν, τὸ πολύλογον στιχούργημα δὲν εἶναι ἀνάξιον προσοχῆς. Τὸ δὲ ἠθικὸν

1.— Τὸ ποίημα ἰδημοσιεύθη εἰς τὸ ὡς ἀνωτέρω βιβλίον τοῦ Γ. Π. Κρέμου σελ. 50—75 μετὰ τὸν τίτλον «Ἠθικὴ Στιχουργία τοῦ περιτνύμου στιχουργοῦ Ἄλεξ ἀνδρου Κάλφογλου τοῦ Βυζαντίου πρὸς τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ ἀνεψιὸν αὐτοῦ, εὐρεθείσα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ ἔτους 1797 κτλ.».